

— Чакайте, бре! — изкрещява тя. — Не се блъскайте! Чуйте какво ви вика човѣкътъ. Тръгнали сте да изпращате заточеницитѣ — вървете редно!

После се обръща къмъ офицера:

— Ти, чоджумъ, не се плаши за момчетата. Тѣ не сж хайдуци и разбойници. Комититѣ не бѣгатъ.

— Бабо, на тебе ги повѣрявамъ, чувашъ ли? Отъ тебе ги искамъ на гарата.

Юзбашията се изкопчва отъ тълпата и тръгва въ страни.

— Чудни хора сж българитѣ, — мисли си той. — Ето цѣлиятъ градъ тръгва да изпраща едни царски душмани. И пари имъ даватъ. Нѣкои и напальони хвърлятъ!... И тая стара бабичка, която комититѣ познаватъ и наричатъ майка, нима и тя е революционерка съ немошнитѣ си старчески ржце!

Тълпата расте. Отъ всички улици се присъединяватъ хора. Тѣ сж сжщитѣ тихи, кротки хора, които отъ тъмно до тъмно се борятъ за къшей хлѣбъ, които първи си плащатъ данѣцитѣ и никога не питатъ защо бирникътъ имъ взима по дватри гроша повече, това сж сжщитѣ смирени хора, които ставатъ на крака, щомъ мине край тѣхъ нѣкое заптие и правятъ митани на всѣки дрипавъ ага.

Сега тѣ сж други: даватъ паритѣ си на комититѣ, свалятъ коприненитѣ си забрадки, за да завиятъ халкитѣ около шитѣ на страшнитѣ въстаници, бързо търчатъ въ кжщитѣ си, за да имъ носятъ дрехи.

Кой ги промѣни така? Кой извърши чудото.